Sen Gidince

— *Birgul gül* · 23 Ağustos 2010

Sen gidince..
elinden ekmeği alınan çocuk oldum..
Boğazım düğümlendi ağlayamadım..çaresiz ve kimsesiz..

Sen gidince..
yuvasından duşmüş, kanadı kırılmış bir kuş oldum
Çaresizlik içinde çırpınan..

Sen gidince..
Yavrusundan ayrılmak zorunda kalan bir ana oldum.
Kolu kanadı bağlanan, çaresizlik içinde dunyası yıkılan..

Sen gidince..
Çöl ortasında kalan bir gül oldum..
Susuzluktan yanan ,pişen kavrulan..

Sen gidince..
Çorak bir toprak oldum..
Bir damla suya hasret, ekinleri ,başakları kuruyan..

Sen gidince..
Dört tarafı çelik duvarlarla kaplı bir mahkum oldum..
Anahtarları okyanusun derin sularına atılan..

Sen gidince..
Bir yaprak üzerinde ki küçük çiğ tanesi oldum
Güneş çıkınca buharlaşıp yok olan..

Sen gidince..
Kar altında açan bir kardelen oldum
Bir tutam güneşe muhtaç kalan.

Sen gidince..
Ateş etrafında pervane oldum..
Amaçsızca dönüp duran,her an yanacağını bilen..

sen gidince..
karanlık geceler sırdaşım,
acılar, hasretler,özlemler yoldaşım oldu..

sen gidince..
ızdırap ve hüzün yağmurlarına beni hedef seçen
bende ki ben oldun sen..

Sen gidince..
Gökyüzünde kayan yıldızım oldun
tuttuğum tüm dileklerim senle giden, sen de son bulan..
içimdekileri alıp götüren..
aşkın alevli çemberinden geçiren..

(sarıkız)